

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/80/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010405
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Pollák
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320010405.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Polláka a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 31T/88/2019, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 06.04.2022, č. k. 2Nt/6/2020-28, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 06.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Galanta rozhodol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku tak, že zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., B. C. XXXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov, na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 31T/88/2019, keďže neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený priamo na verejnom zasadnutí, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť. Prokurátor sa na verejnom zasadnutí práva na podanie sťažnosti vzdal.

Podanú sťažnosť odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 05.05.2022 doručeným súdu prvého stupňa dňa 05.05.2022, v ktorej uviedol nasledovné námietky (skrátene):

Z odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa vyplýva, že odsúdeným uvádzaných svedkov a návrhy na ich vypočutie (ako dôkazu) nepovažoval súd prvého stupňa za dôkazy súdu skôr neznáme, nakoľko odsúdený ako obžalovaný v pôvodnom konaní o týchto svedkoch mal vedomosť a sám ich nenavrhol na vypočutie v pôvodnom konaní. Tento záver prvostupňového súdu považuje odsúdený za nesprávny, pretože posudzovanie samotnej skutočnosti, či ide o dôkazy súdu skôr neznáme, by sa nemalo posudzovať z hľadiska procesného zavinenia odsúdeného na ich nepredloženie alebo nenavrhnutie v pôvodnom konaní. Ako obžalovaný v pôvodnom konaní mal odsúdený právo (nie povinnosť) predkladať a navrhovať dôkazy.

Ak mal súd za to, že odsúdeným uvedené návrhy nových dôkazov nemajú procesnú relevanciu nových dôkazov, ktoré by mohli založiť obnovu konania, potom mal túto skutočnosť založiť na iných okolnostiach, a nie iba na procesnom zavinení odsúdeného, ktorý ich neuvádzal v pôvodnom konaní.

Navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Na podklade podanej sťažnosti sťažnostný súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i správnosť

postupu konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd na verejnom zasadnutí o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že odsúdený svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že ním navrhovaný nový priamy svedok D. E. vie potvrdiť, že trestný čin, za ktorý bol odsúdený, nespáchal sám, ale so spolupáchatelom F. G., ktorý za tento skutok nebol stíhaný a ani odsúdený a bol to práve F. G., kto mal poškodenému D. E. zobrať peňaženku. Odsúdený ďalej uviedol, že odsúdený bol vyšetrovateľom nútený podpísať zápisnice o takých skutočnostiach, ktoré nespravil. Prvostupňový súd uviedol, že v pôvodnom konaní ani odsúdený ani jeho obhajca nepodali návrhy na doplnenie dokazovania potom, ako im bola doručená obžaloba s výzvou podľa § 240 Trestného poriadku a ani počas hlavného pojednávania odsúdený tento dôkaz nenavrhol vykonať. Poškodený ani raz vo svojej výpovedi neuviedol, že by mal byť stíhaný trestný čin spáchaný v spolupáchatelstve, či za prítomnosti svedka. Rovnako takto počas celého konania neučinil ani odsúdený. V odvolacom konaní odsúdený namietol len neadekvátnosť uloženého trestu a uviedol, že ku skutku sa doznáva. V spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi v pôvodnom konaní súd musí konštatovať, že dôvody obnovy konania predostreté odsúdeným sú výmyslom, aby dosiahol trest kratšieho trvania. Vykonané dokazovanie vo vzájomných súvislostiach vyvracia tvrdenia odsúdeného, že by sa mal skutku dopustiť aj s F. G. a za prítomnosti svedka D. E.. Z výsluchu svedka – poškodeného vyplynulo, že odsúdený spáchal skutok sám, bez prítomnosti svedka, čo odsúdený potvrdil aj v podanom odvolaní. Nie je možné povoliť obnovu konania len pre dôkazy, ktoré si odsúdený vymyslí bez reálneho základu a opodstatnenosti. Dokazovanie vykonané v konaní vedenom pod sp. zn. 31T/88/2019 jednoznačne preukázalo, že odsúdený trestný čin spáchal sám.

Preskúmaním konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, sťažnostný súd zistil, že toto bolo v súlade so zákonom, keď prvostupňový súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil všetky potrebné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku.

Sťažnostný súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na svoje rozhodnutie a skutočnosti, ktoré zistil z vykonaného dokazovania správne vyhodnotil. Prvostupňový súd správne postupoval pokiaľ obnovu konania v uvedenej trestnej veci zamietol v zmysle § 399 Trestného poriadku.

Aj podľa názoru sťažnostného súdu, skutočnosti a námietky uvádzané odsúdeným nemožno považovať za dôvody povolenia obnovy konania. Inštitút obnovy konania patrí medzi mimoriadne opravné prostriedky, ktorými dochádza k prelomeniu právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím. Ako taký by mal byť využívaný len tam, kde pre jeho použitie svedčia dostatočne silné dôvody.

K tomu sťažnostný súd dodáva, že v konaní o povolenie obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súdy pri rozhodovaní vyrovnali so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného. V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní, ale je obmedzené predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, resp. skôr neznáme. V žiadnom prípade nemožno rozhodnutie o povolení obnovy konania oprieť o povinnosť súdu opätovne preskúmať jeho rozhodnutia z hľadiska toho, či sa v pôvodnom konaní správne vysporiadal so zistenými skutkovými okolnosťami, a či správne dospel k záveru o vine.

Navrhované dôkazy, resp. výsluchy navrhovaných svedkov však nepredstavujú nové skutočnosti, ani nové dôkazy. Ide o okolnosti, ktoré mali byť známe odsúdenému už v čase vyšetrovania, resp. v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom a ktoré mohol uplatniť už v pôvodnom konaní. Je pravdou, že dôvodom na povolenie obnovy konania môžu byť dôkazy, ktoré boli neznáme v pôvodnom konaní súdu, no zároveň musia byť natoľko závažné, aby odôvodňovali iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. Prvostupňový súd v napadnutom uznesení vytkol odsúdenému pasivitu pri podávaní návrhov na doplnenie dokazovania v pôvodnom konaní, čo sťažnostný súd nevyhodnotil ako pochybenie prvostupňového súdu, nakoľko prvostupňový súd zároveň správne konštatoval, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní (najmä z výpovede poškodeného D. E.) vyplýva, že stíhaného skutku sa dopustil odsúdený, pričom účasť ďalšej osoby, ako spolupáchatel'a, z vykonaného dokazovania nevyplýva. Odsúdený svoju obhajobnú argumentáciu v pôvodnom konaní oprel najmä o skutočnosť, že poškodený mu predmetné finančné prostriedky dal dobrovoľne (kúpa cigariet, či telefónu). Napriek uvedenému je nevyhnutné konštatovať, že skutočnosti uvádzané odsúdeným nie sú spôsobilé založiť dôvody obnovy konania, keďže sa nejedná o skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o vine alebo o výške, či druhu uloženého trestu. Skutočnosť, že

by sa F. G. podieľal na trestnej činnosti spoločne s odsúdeným by automaticky nespôsobilo uloženie nižšieho trestu odsúdenému, nakoľko podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že posúdenie konania odsúdeného ako spoločného konania s inou osobou by nemalo za následok zmiernenie právnej kvalifikácie trestného činu, podľa ktorej bol odsúdenému ukladaný trest. V pôvodnom konaní bola výška uloženého trestu odsúdenému odôvodnená použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby na 6 rokov a 6 mesiacov), 19 predchádzajúcimi odsúdeniami a celkovo 11 rokmi a 4 mesiacmi výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody odsúdeným. Pri úvahách prvostupňového či odvolacieho súdu v pôvodnom konaní pri určení konkrétneho trestu pre odsúdeného nezohrali rozhodujúcu úlohu skutkové okolnosti spáchaného trestného činu (závažnosť trestného činu), ale kriminálna minulosť odsúdeného (pomery páchatel'a), ktorá novými dôkazmi, tak ako ju identifikovali súdy v pôvodnom konaní, nebola spochybnená, a preto nemožno konštatovať existenciu dôvodov na povolenie obnovy konania.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol sťažnostný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.